

אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימיים הגורם והמסייד
לאורו של האדמו"ר מקומאנא י"ט אהר"ר שלום ספרין לצוק"א

באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net> דוא"ל - <mailto:info@ohrshalom.net>

"נר ה' נשמת אדם" – העלון מוקדש לעילוי נשמות				
מוניח מיכאל בן יוסף	אלישבע בת קרול	שרה בת משה	ישראל בן נסים	איציק בן אהרון
מירטה ביאטרי בת חנוך	אייזיק בן יעקב	איבונה בת מסעוד	משה בן יעקב	פני בת שמעון
אסתר עטיה אנט בת יעקב חיים	יולינה בת דאוניט	יהושע בן שלמה	צבי בן דוד	זיונץ זלטה בת דב

משנכנס אדר מרבין בשמחה – אנו מאחלים לעם ישראל ברכת שמחה אמיתית באורה של התורה

י"ג אדר תשס"ז	- פרשת תצוה -	שנה שנייה
עלון מספר - 133	הד"נ - חברון - 17:17	מוצ"ש - חברון - 18:15
		העורך - צחור ג.

מאורות הפרשה – ואתה תצוה – "המוסתר והגלוי"

אמר האדמו"ר זיע"א שבפורים, קיימת הוראה שיש לשמוח בבחינת "עד דלא ידע". אבל יהודי שחי בארציות ובגשמיות, בתוך כל הייסורים הקשיים והבעיות הגשמיות והרוחניות, שואל את עצמו "לשמחה מה זו עושה"? איך אפשר לשמוח כשדם הנפש נשפך כמים בחטאים ועוונות, איך אפשר לעלוז כשיש תחושה שהכול מתפרק וכשהמצוקות והסבל ממלאים את חיינו? איך אפשר לפזז כשרעיונות גירוש ועקירה טורדים את שלוותם של אחים יקרים?

יש הרואים בשמחה של פורים כמקום לברוח מהמציאות. יום אחד בשנה נשכחים הקשיים והכאבים, ומוצאים פליטה בתוך התחפושות ומשלוח- מנות, וסעודות פורים. אלא שזו תרמית הצה"ר, פורים אינו בריחה מהמציאות, אלא הוא המציאות הפנימית המהותית של כל יהודי. פורים כוח שנתן לנו הבורא יתברך בתוך המציאות – על מנת להפוך את המציאות "ונהפוך הוא" ממש, כוח שניתן להתמלא ממנו שמחה אמיתית בבחינת "ליהודים הייתה אורה ושמחה", בכדי להתמודד עם קשיים ומצוקות וזה ע"י "משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים".

והוסיף ואמר האדמו"ר זיע"א, שבפורים קיים סוד המשלב בין המעשים בעוה"ז, לבין יד ההשגחה [המלך] המסובב את הבריאה כולה. מצד אחד אנו נדרשים לעשייה ולפעולה בדרכי הטבע כפי אשר חקק אותם הקב"ה בראשית הבריאה, כי כבר ידוע ומפורסם ש"אין סומכים על הנס", והברכה האלוקית באה על-ידי הנעשה מצידנו, ולכן חובתנו לפעול בכל האמצעים על מנת לפתור בעיות ולהתמודד עם קשיים גשמיים ורוחניים. אך מצד שני – לדעת ברבור שידו של הבורא מכוונת את העניינים בדרך נסתרת מעינינו.

וכדברי המגילה "ויהי בימי אחשוורוש" שפירש הסבא קדישא אא"ז מהר"א זצוק"ל [כתם אופיר] "ויאמר המן זה מידת הדין, אחשוורוש זה הקב"ה, שאחרית וראשית שלו, שנאמר אני ראשון ואני אחרון, וענין אסתר מן התורה מנין שנאמר ואנכי אסתר אסתר – דשמעתני [משם הבעש"ט] טוב שאם ידע האדם שהקב"ה מסתתר שם, אין זה הסתרה כלל, כי כשידע אדם באמונה גדולה שאלופו של עולם בכל תנועה מיד יתפרדו כל פועלי און, כי אין שום מציאות בלתי השי"ת, אפילו בשעת הדין".

והנה בפרשת השבוע [תצוה] לא מופיע שמו של משה רבינו, אך הפרשה מדברת אליו - "ואתה תצוה" - ובחסידות למדנו שבפרשה זו עולה משה אל העצם שלו, שלמעלה משמו הגלוי. המילה הראשונה בפרשה "ואתה" – היא בבחינה של אהבה, שמעידה כי על אף שמצד שורשו משה רבינו משבט לוי (בחינת גבורה שבספירות), הרי מצד עצמותו הוא כהן איש חסד כנאמר "אתה כהן לעולם". והנה אם נדייק בלשון הכתוב "ואתה תצוה" עולה "בראשית" – שהוא סוד "עולם חסד יבנה" - "בראשית" ראשית הבריאה, ותחילת גילוי - ספירת החכמה [או ספירת החסד].

והחסד שבמילים "ואתה תצוה", הוא רמז לעבודת האדם שיוכל להאמין באמונה גדולה [כדברי הסבא קדישא] "ואתה" אותיות תאוה, בסוד תכלית הבריאה - "נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים". ועל כן אמר "תצוה" מלשון צוותא וחיבור, כי "ואתה תצוה את בני ישראל" בא מכוחו של משה בכדי לחבר ולאחד את בני ישראל, באהבת חנם. וזה סוד הנאמר "ויקחו אליך שמן זית זך".

ואמירה יש בידנו שאם סוחטים יהודי עד הסוף - עד נקודת השמן שבו, תמצית המציאות, שהרי מכל דבר ניתן להפיק שמן, והשמן הוא ב"ט - שם קדוש, המדליק את המנורה, כנסת ישראל, ששבעת קניה מהווים את אחדות כלל נשמות ישראל. זה הסוד של פורים ופרשת תצוה, ששניהם בהסתרה, ובחינת אמונה גדולה בהשי"ת, ולכן יש מקום "ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר" באופן של "עד דלא ידע" – שמחה שפורצת גבולות ומביאה שפע וברכה לעם הקודש.

מאורות המידות – עזות דקדושה

נאמר בפרשתנו: "ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חתם קודש לה' וגו' והיה על מצח אהרן וגו' והיה על מצחו תמיד לרצון לפני ה' (כה, לו-ה). מובא בגמרא (שבת סג, סוכה ה.) תניא: ציץ דומה כמין טס של זהב, ורחב ב' אצבעות, ומוקף מאוזן לאוזן. והרמז בזה על פי דברי החתם סופר: כי הציץ מכפר על עזות מצח, דכתיב: "ומצחך נחושה" (ישעיה מח ד, כמבואר בערכין טז.) וכתב הרמב"ן (בשמות כח, כה) "כי מצח לשון נצוח וחוזק, כי שם חוזק וניצוח המוח". והנה עזין שבאומות, ישראל (ביצה כה:), הקב"ה נתן לנו טבע עזות לעמוד נגד כל החולקים על

אמונתנו, אך עז פנים לגיהנם. על כן יכתוב על המצח "קודש לה" ולא לדבר אחר חס ושלום. כי אדרבא, מדת ישראל - ביישנים, רק העזות "קודש לה", נגד ע' אומות, והיינו: תפילין שבראש: וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך".

ולרמז זה היה הציץ רחב ב' אצבעות, ללמדנו שבמדת העזות מותר להשתמש רק לשם שמים, כדברי רבי יהודה בן תימא (אבות ה, כ): "הוי עז כנמר וכו' לעשות רצון אביך שבשמים". רצה לומר, מותר להשתמש בעזות, רק כשמדובר בכבוד שמים, אבל בדבר הרשות אתה מוכרח להשתמש במדת הבושה, כי "בושת פנים לגן עדן" (שם). והציץ מלמדנו שאסור להשתמש לדבר הרשות באצבע שהשתמש בה לקודש, אלא השתמש באצבע אחרת, דהיינו: מדת הבושה, המוליך לגן עדן.

וזוהו הרמז גם במשנה הנ"ל: "הוי עז כנמר" - רק כשמדובר "לעשות רצון אביך שבשמים", אבל לא לדבר הרשות, ומסבירה המשנה: "הוא היה אומר: עז פנים לגיהנם ובושת פנים לגן עדן" לכן הנח את מדת העזות כשמדובר בדבר הרשות, ותפוס מדת הבושה המוליכת לגן עדן. ולדאבונינו אנו רואים שבכל המדות המגוננות המוליכות את האדם לגיהנם, נוהגים הרשעים בלי בושה ובעזות גדולה, ולהיפך - במדות הטובות המוליכות את האדם לגן עדן, אנו נוהגים בסתר ובבושה כדי שלא ילעגו מאתנו, ועלינו ללמוד מהרשעים, כשם שהם עושים כל התועבות בלי בושה, ובעזות, על אחת כמה וכמה צריכין אנו להתגאות במדות הטובות והישרות.

ועל כך מקונן התנא: עזי פנים לגיהנם, הדרכים המוליכות את האדם לגיהנם, עושים אותן בעזות ובלוי בושה, ו"בושת פנים לגן עדן", הדרכים הישרות המוליכות את עושיהן לגן עדן, נוהגים בהן בבושה כדי שלא ילעגו לנו, וכבר כתב הרמ"א (בש"ע א"ח סימן א): ולא יתבייש בפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת ה'. והנה מובא (בסוף מסכת סוטה) בעקבתא דמשיחא חוצפה יסגי. ועל זה מסיימת המשנה מכיון שאנו רואים את חוצפתם הגדולה של עושי הרשעה, שאינם מתביישים כלל במעשיהם הרעים, אם כן כבר הגיע זמן הגאולה השלימה, ויהי רצון מלפניך ה' אלוקינו שתבנה עירך במהרה בימינו, ואהבת אבות לבנים תזכור, ותביא גאולה לבני בניהם, אכ"ר.

מאורות הדרש – פרשת זכור

קריאת פרשת זכור לפני פורים מחזקת את גודל הנס כתב בספר החינוך (מצוה תר"ג) 'ודין היה לקרותה (פרשת זכור) ביום פורים לפי שהוא מענינו של יום, לפי שהמן הרשע היה מזרעו, אבל להודיע שקודם נס זה נצטוונו בזכירה זו קבעו הפרשה קודם לפורים, אבל סמכוהו לפורים. בספר "איבא דאברהם" (להרה"ק מפייטסבורג זצוק"ל) מפרש הטעם שסמכו את פרשת "זכור" לפורים לפי שזה מגדיל את הנס של פורים, שהיה מקום לטעות ולחשוב שלמעשה לא היה המן מבצע את הדבר שזמם לעשות להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, וכפי שאמר אחשוורוש (אסתר ז, ה) 'מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן'.

ופירושו שהיה לבו מלא ברשעות ואף מקום קטן לרחמים לא היה שם, ואם כן היה נראה דלמעשה לא היה מבצע דבר זה. ובכדי לשלול ממחשבה זו מקדימין את קריאת פרשת זכור - שהוא מצות מחיית עמלק - לנס פורים, בשביל שנדע שהבוחן כליות ולב ית"ש ידע שעמלק הוא מקור הרע וכולו רשעות, ולכן ציוה הקב"ה על מחייתו של עמלק, מפאת שורש הרע שהמקור בו, ולכן מוכח בוודאות שהמן, אשר היה מזרעו של עמלק, אכן מלאו לבו ברשעות לעשות את המעשה אשר זמם, ורק הקב"ה בגודל רחמיו הציל אותנו ממות ועשה איתנו נס ופלא. וחיזוק ענין זה יש להביא מדברי הגמרא במגילה (דף יב) "במדה שאדם מודד בה מודדין לו", ובאם הקב"ה חרץ עליו משפטו שצריך למחות את זכרו של עמלק לגמרי הרי זה מלמדנו את מה שזומם זרעו עלינו, ששנאתם אלינו היא בתכלית השנאה עד כדי כך שרוצים הם לעקור אותנו ח"ו לגמרי מן השורש, ולכן במידה זו צווה הקב"ה שנמדוד לו ונמחה את זכרו. ולכן מקדימים את קריאת פרשת זכור לפורים משום שמחזק את גודל הנס ומגדיל את השמחה -

והוא שנאמר "ואתה תצוה ויקחו אליך" (כז, כ). תחילה עליך לקרבם ולהדריכם בדרך ישרה בנועם ובנחת - ואתה תצווה - אך לאחר מכן - ויקחו אליך - עליהם מוטלת החובה להשתדל בעצמם להתעלות, שהרי כך נהג השי"ת בקבלת התורה מתחילה נגלה עליהם בקולות וברקים והטעמים מעין עולם הבא, ואחרי זאת ציוה "ויקחו לך" עליהם להתעורר מעצמם, וכך גם חייב הצדיק שבכל דור להתנהג עם צאן מרעיתו. כי כנס"י [הכוללת את כל ישראל] הם בחינת שמן זית זך, זית רענן, ש דברי תורה מאירים לאדם בשעה שעוסק בהן, וכל מי שאינו עוסק ואינו יודע - הוא נכשל, וכפל הלשון "אינו עוסק ואינו יודע" משמע שלא די בידיעה לבד, אלא שצריך האדם להיות עוסק בתורה. וזהו שמברכים בכל יום שחרית בברכת התורה "לעסוק בדברי תורה".

אך האדם צריך לכתת את לבבו לפני הקב"ה, על ידי חשבון הנפש מגדולת הבורא ושפלות עצמו. ואז יזכה למאור היינו להאיר, ולהעלות נ"ר תמיד, נר ר"ת נ'פש ר'וח, ועל ידי זה תשרה עליו גם הנשמה. אך שיהיה "כתית למאור" ולא כתית למנחות כפרש"יפ] שמנחה באה לכפר על האדם, ואדם שצריך כפרה ודאי איננו נקי מכל פסולת לכן יכול שמן המנחה גם הוא להיות מעורב במעט פסולת.

אבל אור המנורה הרי בא לרמז על אור התורה, שהוא השכל האלקי העליון, הריהו חייב אפוא להיות טהור בתכלית ללא שמץ של פסולת. ועליו נאמר "יערוך אותו אהרן [הקב"ה] ובניו [הצדיקים] מערב עד בוקר", לכאורה מלשון הפסוק משמע שעריכת הנרות נמשכת מהערב עד הבוקר? אך ידוע שמחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, ואהרן הכהן היה משתוקק ומצפה בכל לילה מתי יגיע הבוקר, ויוכל לקיים מצוות הטבת הנרות, ונחשב לו רצון זה כאילו עסק במצוות המנורה כל הלילה, כך על האדם הישראלי לרוץ אחר התורה והמצוות בכל עת ורגע.

מאורות הזוהר – חשיבות שמירת השבת

בכל מעלי שבתא וכו': בכל כניסת השבת כשהיום מתקדש, הולכים כרוזים בכל אלו המדורים של הגיהנם: הסתלקו הדינים של הרשעים, כי המלך הקדוש בא והיום נתקדש, והוא מגין על הכל. ומיד הדינים מסתלקים ויש מנוחה לרשעים. אבל מאלו שאינם שומרים שבת לעולם אין אש של הגיהנם מסתלק מהם. וכל הרשעים שבגיהנום שואלים עליהם, למה נשתנו אלו מכל הרשעים שבכאן, שאין להם מנוחה. ובעלי הדין משיבים להם, אלו הם הרשעים שכפרו בהקב"ה, ועברו על התורה כולם, משום שלא שמרו שבת שם בעוה"ז. ומי שאינו שומר שבת הוא כאלו עובר על התורה כולה, משום זה אין להם מנוחה לעולם.

ואינון חייבין כלהון וכו': ואלו הרשעים, כולם יוצאים ממקומם, וניתנה להם רשות ללכת לראות אותם. ומלאך אחד ששמו סנטריאל, הולך ומוציא גוף ההוא שלהם, ומביאו לגיהנום לעיני הרשעים, ורואים אותו שמעלה תולעים, והנשמה שלהם שאין לה מנוחה באש של הגיהנם. וכל אינון חייביא וכו': וכל אלו הרשעים אשר שם מסבבים הגוף ההוא, ומכריזים עליו, זה הוא פלוני הרשע שלא חס על כבוד אדונו, כפר בהקב"ה, וכפר בכל התורה כולה, אוי לו, טוב לו שלא היה נברא, ולא יבא לדון הזה ולבזיון הזה. ז"ש, "ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר". כי תולעתם לא תמות, היינו מן הגוף ואשם לא תכבה, היינו מן הנשמה. והיו דראון לכל בשר, היינו והיו די ראון, שפירושו שכל הרשעים שבגיהנום אשר שם יאמרו, די ראייה זו, כי לא יוכלו לסבול. ר' יוסי אמר וכו': ר"א, ודאי כן הוא, כי שבת הוא כנגד כל התורה כולה, והתורה היא אש, ומשום שעברו על אש של התורה, הרי אש של הגיהנם שורף בהם, שאינה נשקטת מעליהם לעולם.

אמר ר' יהודה וכו': אר"י, אחר כך כשהשבת יוצא, בא מלאך ההוא, סנטריאל, ומחזיר את הגוף ההוא לקברו, ונדונים שניהם, זה בבחינתו וזה בבחינתו. וכל זה הוא בעוד שהגוף נמצא בקיומו, כי כיון שהגוף כבר נרקב, אין לגוף כל אלו הדינים והקב"ה "לא יעיר כל חמתו" כתוב בו. כל חייבין דעלמא וכו': כל הרשעים שבעולם, בעוד שהגוף שלם בכל אבריו תוך הקבר, נדונים הגוף והרוח, כל אחד כדון הראוי לו. כיון שהגוף נתעכל, נשקט דינו של הרוח מי שצריך לצאת מהגיהנום יוצא. ומי שצריך שיהיה לו מנוחה, יש לו מנוחה. ומי שצריך להיות אש ועפר תחת רגלי הצדיקים, הוא נעשה כן. כל אחד ואחד כראוי לו, נעשה לו אחר שנפטר מדינו של גיהנם.

ועל דא כמה וכו': ועל כן, כמה טוב להם, בין לצדיקים ובין לרשעים, שיהיה הגוף שלהם דבוק בארץ כדי שירקב בעפר בזמן קצר, ולא להיות בקיומו זמן מרובה, וידונו הגוף והנפש והרוח זמן ארוך, תמיד, כי אין לך צדיק וצדיק בעולם, שאין לו דין הקבר, משום שמלאך ההוא הממונה על הקברים, עומד על הגוף ודן אותו בכל יום ויום. אם לצדיקים כן, לרשעים על אחת כמה וכמה.

ובזמנא דגופא אתעכל וכו': ובזמן שהגוף נתעכל ונרקב בעפר, הרי הדין נשקט מכולם, דהיינו גם מרוח ונפש. חוץ מאלו חסידים עמודי העולם, שאין להם דין הקבר ומותר להם להקבר בארון, שהם ראוים להעלות נשמתם מיד למקום העליון הראוי להם, ומועטים הם בעולם.

מאורות היכל הברכה –

כתב הסבא קדישא מהר"א זיע"א [שמות כ"ו, כ] "זך" קמוצה הזין כי שמן זית צדיק יסוד עולם כולל כ,ז אתוון הנמשכין מפתוחי חותם וסוד דבינה דעת המושך הטפה מדעת עליון מרישא דאין ז"ך בלי שמרים בחינות כתר שאין שם לא שבירה ולא ביטול ולא מיתה. למאור – מלא וא"ו המאור הגדול עלמא דלעילא בדכורא אסתיים. להעלת – חסר וא"ו שעולה עד אין סוף ביחוד ק"ש עד אחד.

מאורות הסיפור החסידי – שני הגפוליונים – חלק ב

תקציר: זליג הפרוש מוולקוביסק שבליטא היה צדיק שפרש מביתו כל השבוע ועסק בתורה בבית הכנסת, היו לו שני ילדים ישכר וזבולון שגם הם גדלו ועסקו בתורה, אולם לאחר נישואיהם יששכר המשיך ללמוד וזבולון פנה למסחר אולם המשיך ללמוד גם כן. אשתו של יששכר פתחה חנות כך שיששכר יכל ללמוד. לימים נולדו ליששכר ואשתו שני ילדים שהוסיפו אושר על אושרם. כך חלפו שנות אושר וחדווה, עד שלפתע פתאום נתקדרו שמי שניהם בעננים. בהקשותה ללדת את ילדה השלישי, הלכה ליפשה לעולמה, בהשאירה את בעלה עם שני יתומים קטנים, בלי עקרת בית וללא משענת של פרנסה. עולמו של יששכר דב חשך עליו. "ואח לצרה יולד" - אמר החכם מכל אדם.

זבולון, שראה בצרת אחיו, נכמרו רחמיו עליו ובא לנחמו ולהציע לו את עזרתו. ידעתי, אהא, ידעתי, - אמר - שמיום עומדך על דעתך סירבת ליהנות, אפילו הנאה פורתא, ממתנת בשר ודם, ואפילו מהלוואתם, אולם לא עת של דקדוקים השעה הזאת. אחיך אנכי ולא אוכל לראות בצרת נפשך. ידעתי, אחי, שמן השמים הסכימו עמך וסייעו בידך, שליפשה עליה השלום פרנסה אותך ואת ביתך מיגיע כפיה ומעולם לא הזדקקת לבריות. אף אני לא מתנת חנם באתי לתת לך - "עסק" אני מציע לך, עסקה משותפת מעין זו שעשו ביניהם יששכר וזבולון הראשונים, בני יעקב, שזבולון יצא בפרמקטיה ותמך ופרנס את יששכר שעסק בתורה, ושניהם התחלקו בחלקם לעולם הבא. אמשיך גם אנכי להיות עוסק בסחורה ואפרנס אותך ואת שני יתומיך בכבוד, ושנינו נתחלק בחלק לעולם הבא... הרי גם תורתנו הקדושה הסכימה לעסקה זו ואפילו הקדימה את זבולון ליששכר, כמו שנאמר: "שמח זבולון בצאתך ויששכר באוהליך"...

שמע ר' יששכר דוב את הצעת אחיו ונפשו נסערה עליו. כלום יעשה סחורה בתורתו? את חלקו לעולם הבא ימכור? פניו נתכרמו והשחירו כשולי הקדירה. במבוכתו הרבה החליט לפנות אל רבי בנימינקה הצדיק הגאון רבה של וולקוביסק, ולשאלו בעצתו. רבי בנימינקה, אביו של הגאון רבי יהושע לייב דיסקין, רבה של בריסק ולאחר מכן בירושלים, מגאוני דורו וצדיקיו היה, פיקח וחרף, ענוותן ותמים דרך, ור' יששכר דוב ידע שהוא יכול בהחלט לסמוך עליו ועל עצתו הנבונה. הלך אליו ר' יששכר דוב ושטח לפניו את לבטיו וספקותיו וביקש את הכרעתו. ענה לו רבי בנימינקה: תנוח דעתך, ר' יששכר דוב, אין כאן אפילו הפרה כלשהי של נדרך שלא ליהנות מעמלם של אחרים, ואף מחלקך לעולם הבא לא ייגרע דבר. בלב שלם יכול אתה לקבל הצעת אחיך הנדיב והמוקיר רבנו. משל למה הדבר דומה? למדליק נר מנר, שאין הנר השני גורע מאומה מאורו של הנר הראשון שממנו נדלק, וכבר היה מעשה דומה בימי התנאים אצל שמעון אחי עזריה, והיה עזריה עוסק בפרמקטיה ומספק צרכיו של שמעון אחיו, שעסק בתורה, והתנו בניניהם שיהא לעזריה חלק בשכר תלמודו של שמעון.

הסכים ר' יששכר דוב לעשות העסקה עם אחיו, אולם תנאי התנה עמו, שייתן לו ר' זבולון כסף לכיסוי הוצאות הדרך לארץ ישראל, כי כלתה גם נכספה נפשו לעלות לארץ הקודש ללמוד תורה בירושלים, סמוך למקום המקדש, כי אין כאווירה של ירושלים סגולה להתעלות רוחנית ולפתיחת הלב לדברים שבקדושה ולהבנת עומקם של סתרי תורה. לאחר שההסכם נכתב ונחתם כדיון, ארז ר' יששכר דוב את חפציו, לקח את שני ילדיו עמו ועלה לארץ הקודש. ישב ר' יששכר דוב בירושלים ושקד בשלווה על התורה - ואחיו זבולון שלח לו את קצבתו הקבועה מדי חודש בחודשו ושחררו מדאגות פרנסה, ואפשר לו להתמסר כל כולו להתעלות בתורה ולעבודת השם. גם לזיווג שני זכה ר' יששכר דוב, והקדוש ברוך הוא זימן לו אשה משכלת ובעלת מידות טובות, שכלכלה את עניני הבית בתבונה ובצניעות, ואף נתברכה בפרי בטן והביאה לר' יששכר דוב ילדים מחוננים, שגדלו כתלמידי חכמים ויראי שמים. ראה ר' ישכר דוב עולמו בחייו, ואין לו בעולמו אלא דל"ת אמות של הלכה. [המשך יבוא בס"ד לוקט מ"אנשים של צורה"]

מאורות צדיקים – הרה"ק רבי יצחק מבויאן זצוק"ל – ה"פחד יצחק"

ה"פחד יצחק" מבויאן היה בנו של הרה"ק רבי אברהם יעקב מסאדיגורא שהיה בנו של האדמו"ר הזקן מרוזין, ז"ע.

קראוהו ה"פחד יצחק", על שם שפחדו ממנו כל הסובבים אותו. ורק מלראותו נתעוררו בתשובה. וכך כתב הגאון רבי אפרים פישל רבינוביץ זצ"ל ראש ישיבת "תפארת ישראל" - רוזין: באחד השיחים עם הגאון רבי ישראל זאב מינצברג זצ"ל ראב"ד לעדת חסידים בירושלים ת"ו, שח לפני: מה אומר לך, האדמו"ר ה"פחד יצחק" מביאין זצוק"ל גם אם היה בדורות הקודמים היה נמנה בין המיוחדים. בידי הוה עובדא שבהיותי בחו"ל נזדמנתי לבאיאן ורציתי לקבל פני קדשו, והמנהג היה אשר בעת הליכתו לתפלה היה עובר מביתו לבית המדרש דרך פרזודור אשר משני צדדיו עמדו קהל חסידים ועל פי רוב מן האורחים, ואף שהיה לפני התפלה ולא קבלו שלום בכל זאת נעמדו שמה כדי לחזות בנועם פני קדשו, וגם אני נעמדתי שם בעת אשר כ"ק עבר, והרבי הסיב פני קדשו לכאן ולכאן כנגד העומדים, וכשעניני קדשו הסתכלו עלי, אחזני חיל ורעדה עם התעוררות גדולה, עד ששוב לא יכולתי עמוד על מעמדי, והוכרחת לי לך אל אכסניתי ולא יכולתי לעצור בנפשי ובכיתי בכי רב, וכשעה וחצי זלגו הדמעות מעיני ללא הפוגות, וסיים את דבריו: אתה יודע כי אינני נמנה על חסידי באיאן, ובטבעי אינני בעל רגש והתפעלות כלל וכלל, ואם בכל זאת נתעוררתי כל כך עד עומק נפשי מהסתכלות עיני קדשו עלי זה אומר דרשני עד כמה קדושה וטהרה השכין על סביבתו ("קונטרס התולדות" בסו"ס "דעת משה השלם").

בענין ה"אחדות והשלום" שעליו הזהיר מאוד, אמר פעם לפרש את מה שאומר ה' יתברך "קשה עלי פרידתכם" בדרך זה, כי הנה מצינו בחז"ל (פסחים ק"ח ובעוד מקומות) שאמרו: "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף. קשין מזונותיו של אדם", והקשו על זה מה שייך לומר קשה אצל השי"ת? אלא שהשי"ת אומר "קשה עלי פרידתכם", "קשה עלי" אלו הדברים שעליהן נאמר שקשה עלי - כביכול - כגון זיווג ומזונותיו, מאין נובע הקושי מ"פרידתכם" מתי שיש פירוד ח"ו בתוך בני ישראל, ברם כשיש אחדות ביניכם, אין שום דבר קשה לעשותו. נסתלק ב"ז באדר שנת תרע"ז

החידה השבועית – מגילת אסתר

א. מדוע לא שלחו היהודים את ידם בביזה? ב. מה הפירוש "האחשתרנים"? ג. באיזה תאריך אמורים לקרוא הכפרים והכרכים?
 ד. מהם ימי הכניסה? ה. מהי עיר גדולה? ו. קרא את המגילה בעל פה - מה דינו? ז. קרא את המגילה מתנמנם - מה דינו?
 ח. מהיכן קורא את המגילה ויוצא בה ידי חובתו? ט. האם קטן כשר לקרוא את המגילה? י. עד איזה שעה ביום קורין את המגילה?
 י"א. מהו הכלל לגבי מצוות היום ומצוות הלילה? י"ב. מדוע מותר למכור ספרים לקנות תורה אך לא לקנות מטפות? י"ג. כשראש חודש אדר חל בשבת מתי קורין פרשת זכור? י"ד. מהי הקריאה בפורים? ט"ו. האם יש חיוב לקרוא את המגילה בעמידה?

השולח נתן לשלח אבית המדיש "אור שלום" קריית אריזת ג.ב. 88 מיקוב 90100

השיעור השבועי המקיים בכל יום מאיש בבית גב"ר מקלט בנין 400 בשעה 20:30 הציבור מוזמן